JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
L. A. GEELHOED
18 päivänä syyskuuta 2003 [1]

I Johdanto

1. Tämä asia koskee Euroopan parlamentin (jäljempänä parlamentti) tekemää valitusta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (kolmas jaosto) asiassa T-237/00, Patrick Reynolds vastaan Euroopan parlamentti [2] 23.1.2002 antamasta tuomiosta (jäljempänä valituksenalainen tuomio). Mainitussa tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi parlamentin pääsihteerin 18.7.2000 tekemän päätöksen, jolla päätettiin parlamentin virkamiehen Reynoldsin tilapäinen siirto, jolla Reynolds siirrettiin vuoden ajaksi poliittisen ryhmän "demokratian ja monimuotoisuuden Eurooppa" (jäljempänä EDD-ryhmä) pääsihteerin virkaan. Parlamentti velvoitettiin myös maksamaan vahingonkorvauksena aineelliset vahingot sekä symbolinen korvaus henkisistä kärsimyksistä, joita Reynoldsille oli syntynyt edellä tarkoitetusta päätöksestä. Parlamentti vaatii nyt yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion.

2. Reynolds vaatii yhteisöjen tuomioistuinta pääosin vahvistamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion. Hän on kuitenkin vastineessaan tehnyt vastavalituksen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiosta siltä osin kuin hänelle aiheutunutta henkistä kärsimystä ei ole määrätty korvattavaksi (kokonaisuudessaan).

II Asiaa koskevat yhteisön oikeussäännöt

3. Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 37 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Muiden tehtävien tilapäisestä hoitamisesta on kyse silloin, kun vakinainen virkamies on nimittävän viranomaisen päätöksellä

a) yksikön edun mukaisesti

1 — Alkuperäinen kieli: hollanti.
2 — Kok. 2002, s. II-163.

— määrätty hoitamaan tilapäisesti jotakin tointa muualla kuin siinä toimielimessä, jonka palveluksessa hän tavallisesti on,

tai

— määrätty avustamaan tilapäisesti yhteisöjen perustamissopimuksissa tai yhteisöjen yhteisen neuvoston ja yhteisen komission perustamisesta tehdyssä sopimuksessa määrättyä tehtävää hoitavaa henkilöä tai jonkin yhteisöjen toimielimen tai muun elimen puheenjohtajaksi valittua tai Euroopan parlamentin poliittista ryhmää,

— — ."

4. Henkilöstösääntöjen 38 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Yksikön edun mukaisesti tapahtuvan tilapäisen muihin tehtäviin siirron yhteydessä noudatetaan seuraavia sääntöjä:

a) nimittävä viranomainen päättää siitä asianomaista virkamiestä kuultuaan,

b) nimittävä viranomainen vahvistaa tilapäisen siirron keston,

c) asianomainen virkamies voi pyytää siirron päättymistä aina kuuden kuukauden kuluttua,

d) virkamiehellä, joka on siirretty tilapäisesti hoitamaan muita tehtäviä 37 artiklan ensimmäisen kohdan a alakohdan ensimmäisen luetelmakohdan mukaan, on oikeus tasauspalkkaan silloin, kun hänen tilapäisesti hoitamastaan tehtävästä maksettava kokonaispalkka on pienempi kuin hänen palkkaluokkansa ja tasonsa mukainen palkka siinä toimielimessä, josta hän on siirtynyt; virkamiehellä on myös oikeus saada korvaus kaikista muihin tehtäviin siirtymisen aiheuttamista lisäkuluista,

e) virkamiehen, joka on siirretty tilapäisesti hoitamaan muita tehtäviä 37 artiklan ensimmäisen kohdan a alakohdan ensimmäisen luetelmakohdan mukaan, on maksettava eläkemaksut sen peruspalkan mukaan, joka vastaa hänen palkkaluokkaansa ja tasoaan siinä toimielimessä, josta hän on siirtynyt,

f) tilapäisesti muihin tehtäviin siirretty virkamies säilyttää virkansa sekä oikeutensa ikälisien kertymiseen ja mahdollisuuden ylennyksiin,

g) tilapäisen siirron päättyessä virkamies palaa välittömästi hoitamaan aiemmin hoitamaansa virkaa."

III Asian tosiseikat ja ensimmäisessä oikeusasteessa käyty menettely

5. Esitän tässä vain lyhyen yhteenvedon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion perustana olevista tosiseikoista. Laajemman selvityksen sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydyn menettelyn osalta viittaan valituksenalaisen tuomion 3–30 kohtaan.

6. Parlamentin pääsihteeri antoi 11.1.2000 EDD-ryhmän pyynnöstä tekemällään päätöksellä parlamentin tiedotuksen ja suhdetoiminnan pääosaston virkamiehelle Reynoldsille luvan toimia 22.11.1999 ja 30.11.2000 välisenä aikana EDD-ryhmän pääsihteerinä. Kun Reynolds oli toiminut tässä tehtävässä puolen vuoden ajan, EDD-ryhmän puheenjohtaja ilmoitti hänelle, että ryhmän työvaliokunnan jäsenten kokouksessa eräät alaryhmät olivat ilmaisseet menettäneensä luottamuksensa Reynoldsiin. Samalla oli päätetty, että Reynoldsin siirtoa EDD-ryhmään ei enää jatkettaisi 30.11.2000 jälkeen. EDD-ryhmän puheenjohtaja vahvisti tämän päätöksen Reynoldsille 24.5.2000 käydyn toisen keskustelun aikana. Reynolds ei enää tämän jälkeen palannut työpaikalleen sairautensa vuoksi.

7. Reynolds valitti kesäkuun 2000 lopussa parlamentin pääsihteerille EDD-ryhmän käytännöistä, jotka olivat hänelle vastaisia hänen hoitaessaan virkaansa EDD-ryhmässä ja joiden lopettamista hän pyysi. Lisäksi hän pyysi tilintarkastustuomioistuimen presidentiltä EDD-ryhmän tilien tarkastamista. Hän laati myös 1.7.2000 muistion, jossa hän selvittää yksityiskohtaisesti kokemuksensa tilapäisestä siirrostaan EDD-ryhmään. Tämän jälkeen EDD-ryhmän puheenjohtaja pyysi 4.7.2000 parlamentin pääsihteeriä päättämään Reynoldsin tilapäisen siirron päättymisestä mahdollisimman pian. Parlamentin pääsihteeri teki nimittävän viranomaisen ominaisuudessaan 18.7.2000 päätöksen, jossa päätettiin siitä, että kantajan tilapäinen siirto yksikön edun mukaisesti EDD-ryhmään päättyy 14.6. illasta alkaen ja että hänet siirretään takaisin 15.7.2000 alkaen parlamentin tiedotuksen ja suhdetoiminnan pääosastoon ylikääntäjän virkaan alkuperäisen palkkaluokkansa ja tasonsa mukaisesti.

8. Reynolds nosti 8.9.2000 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen, jolla hän vaati parlamentin pääsihteerin 18.7.2000 tekemän päätöksen kumoamista. Lisäksi hän vaati korvausta aineellisesta vahingosta ja henkisestä kärsimyksestä, jota hänelle oli aiheutunut riidanalaisesta päätöksestä ja EDD-ryhmän käytännöistä.

9. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi 23.1.2002 antamassaan tuomiossa parlamentin pääsihteerin riidanalaisen päätöksen ja velvoitti parlamentin maksamaan

Reynoldsille korvausta kyseisen päätöksen aiheuttamasta aineellisesta vahingosta. Lisäksi parlamentti velvoitettiin suorittamaan Reynoldsille symbolisena korvauksena yksi euro siitä henkisestä kärsimyksestä, joka hänelle on aiheutunut riidanalaisen päätöksen tekemisen vuoksi. Korvauskanne jätettiin tutkimatta siltä osin kuin se koskee EDD-ryhmän ja eräiden sen jäsenten toimintaa, joka ei ole luonteeltaan päätöksentekoa.

— ratkaisee asian lopullisesti hylkäämällä riidanalaisen päätöksen kumoamiskanteen ja vahingonkorvauskanteen perusteettomina

— vaihtoehtoisesti palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen, jotta se ratkaisisi uudelleen Reynoldsin riidanalaista päätöstä koskevan kumoamiskanteen ja vahingonkorvauskanteen

IV Muutoksenhaku ja vastavalitus

— hylkää Reynoldsin vastavalituksen täysin perusteettomana

10. Parlamentti teki 25.3.2002 valituksen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen antamasta tuomiosta. Reynolds teki vastineessaan vastavalituksen valituksenalaisesta tuomiosta sen korvauksen osalta, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määräsi maksettavaksi hänelle aiheutuneesta henkisestä kärsimyksestä. Parlamentin valitusta käsitellään osassa V. Reynoldsin vastavalitusta käsitellään osassa VI.

— määrää valituksen käsittelystä aiheutuvien oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta lain mukaan

11. Parlamentti vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— velvoittaa Reynoldsin korvaamaan kokonaisuudessaan vastavalituksestaan aiheutuvat oikeudenkäyntikulut

— kumoaa valituksenalaisen tuomion ja erityisesti tuomiolauselman 1, 2, 4 ja 5 kohdan

— poistaa asiakirja-aineistosta vastineen liitteet 1 ja 2.

12. Reynolds vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— vahvistaa valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman 1, 2, 5 ja 6 kohdan

— kumoaa valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman 4 kohdan

— ratkaisee asian lopullisesti hyväksymällä vahingonkorvauskanteen Reynoldsille aiheutuneesta henkisestä kärsimyksestä

— vaihtoehtoisesti palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen, jotta tämä ratkaisisi uudelleen Reynoldsin nostaman vahingonkorvauskanteen

— määrää valitusoikeudenkäyntikulujen korvaamisesta lain mukaan

— velvoittaa parlamentin korvaamaan vastavalituksen oikeudenkäyntikulut tai vaihtoehtoisesti jakaa oikeudenkäyntikulut osapuolten kesken, jos se on kohtuullista

— ei poista asiakirja-aineistosta vastineen liitteissä 1 ja 2 olevia asiakirjoja.

V Valitusperusteet

13. Parlamentti on esittänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomiota vastaan seuraavat perusteet:

— ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämien niiden perustelujen riittämättömyys, jotka koskevat nimittävän viranomaisen velvollisuutta noudattaa vähimmäisedellytyksiä

— nimittävän viranomaisen toimivaltaa koskevan oikeuskäytännön huomiotta jättäminen

— nimittävän viranomaisen väitettyä harkintavaltaa koskevien perustelujen ristiriitaisuus

— puolustautumisoikeuksia koskevan oikeuskäytännön huomiotta jättäminen

— toimeen palaamisesta siirretyn virkamiehen taloudelliseen tilanteeseen aiheutuvien vaikutusten merkittävyyttä koskevien perustelujen riittämättömyys ja ristiriitaisuus.

14. Esitän seuraavaksi vain tärkeimmät parlamentin näiden perusteiden tueksi esittämät perustelut sekä Reynoldsin tärkeimmät niitä vastaan esittämät väitteet.

A *Niiden perustelujen riittämättömyys, jotka koskevat nimittävän viranomaisen velvollisuutta noudattaa vähimmäisedellytyksiä sekä nimittävän viranomaisen toimivaltaa koskevan oikeuskäytännön huomiotta jättäminen*

15. Kaksi ensimmäistä perustetta koskevat valituksenalaisessa tuomiossa esitettyjä toteamuksia nimittävän viranomaisen toimivallan laajuudesta esillä olevan asian kaltaisessa tilanteessa ja erityisesti siitä, onko nimittävällä viranomaisella tällaisissa asioissa harkintavaltaa. Näitä kysymyksiä voidaan näin ollen käsitellä samanaikaisesti.

16. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen tuomion 81 kohdassa seuraavaa:

" — — vaikka pyyntö, jonka tarkoituksena on saada virkamiehen tilapäinen siirto muihin tehtäviin päättymään yksikön edun mukaisesti, on luonteeltaan ratkaiseva, jos sen on tehnyt se yksikkö, johon virkamies on siirretty, tai se henkilö, jota avustamaan virkamies on siirretty, tämä ei tarkoita sitä, että nimittävällä viranomaisella ei olisi mitään harkintavaltaa tältä osin ja että sen olisi suostuttava kyseiseen pyyntöön. On korostettava, että kun nimittävä viranomainen saa tällaisen pyynnön, sen on ainakin tarkastettava puolueettomasti ja objektiivisesti, onko sille esitetty pyyntö ilman epäilyksiä sen yksikön, johon virkamies on siirretty, tai sen henkilön, jota avustamaan hänet on siirretty, pätevä tahdonilmaus, ja etteivät pyynnön perustelut ole ilmeisen lainvastaisia. Nimittävä viranomainen ei voi päättää tilapäistä siirtoa, jos se ei ole todennut, että nämä vähimmäisperusteet täyttyvät."

17. Parlamentti kiinnittää huomiota siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei perustele mitenkään näkemystään, jonka mukaan nimittävän viranomaisen on noudatettava mainittuja vähimmäisedellytyksiä. Parlamentin mukaan tämä on erityisen moitittavaa, koska kyseessä on merkittävä muutos tähänastiseen oikeuskäytäntöön ja koska tämä toteamus muodostaa lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättelyn kulmakiven siihen liittyen, miten nimittävän viranomaisen on kunnioitettava puolustautumisoikeutta. Parlamentti katsoo, että näiden vähimmäisperusteiden huomioon ottamisesta seuraa, että nimittävän viranomaisen olisi noudatettava selvitysmenettelyä, jonka tarkoituksena on hankkia todisteet pyynnön todenmukaisuuden ja oikeutuksen arvioimista varten. Koska päätös siirron päättämisestä yksikön edun mukaisesti ei ole kurinpitotoimenpide, parlamentin mukaan tällaisen tutkinnan toteuttaminen ei olisi paikallaan.

18. Ensimmäisen vähimmäisedellytyksen osalta, jonka mukaan nimittävän viranomaisen on tarkastettava, onko sille esitetty pyyntö ilman epäilyksiä sen yksikön, johon virkamies on siirretty, tai sen henkilön, jota avustamaan hänet on siirretty, pätevä tahdonilmaus, parlamentti huomauttaa, että ei ole selvää, miksi tämä on välttämätöntä silloin, kun nimittävällä viranomaisella ei ole syytä epäillä pyynnön todenmukaisuutta. Lisäksi parlamentti kysyy, miten tällainen tarkastus on mahdollista tehdä "objektiivisesti ja puolueettomasti".

19. Toisessa pyynnön oikeellisuuden tarkastamista koskevassa edellytyksessä oletetaan parlamentin mukaan, että nimittävällä viranomaisella olisi oikeus tarkastaa sen yksikön motiivit, josta virkamies on siirretty tilapäisesti sen jälkeen kun yksikkö on todennut, että osapuolten keskinäinen luottamus on hävinnyt. Ensinnäkin asiassa B vastaan parlamentti annetusta tuomiosta [3] käy ilmi, että vain sillä yksiköllä, johon virkamies on siirretty tilapäisesti, on oikeus vahvistaa luottamuksen jatkumisen kannalta tarpeelliset olosuhteet. Oikeuskäytännössä on myös tunnustettu, että poliittinen ryhmä voi päättää irtisanoa yksipuolisesti työsopimuksen, eikä sen tarvitse perustella päätöstään. [4] Edelleen on todettu, että irtisanominen poliittisista syistä on sallittua, eikä sitä voida pitää syrjivänä. [5] Näin ollen nimittävä viranomainen ei parlamentin mukaan pysty täyttämään vähimmäisedellytyksiä rikkomatta sen poliittisen ryhmän etuoikeuksia, johon virkamies on tilapäisesti siirretty.

20. Lisäksi on otettava huomioon, että nimittävä viranomainen joutuisi väistämättä tekemään subjektiivisen ja poliittisen arvion yksiköstä, jota asia koskee. Tämä ei ole parlamentin pääsihteerin tehtävien mukaista, sillä hänen tulee parlamentin työjärjestyksen 182 artiklan mukaan suorittaa tehtävänsä täysin puolueettomasti ja tunnollisesti.

21. Reynolds väittää vastineessaan, että nimittävän viranomaisen tehtävänä ei ole tarkistaa EDD-ryhmän puheenjohtajan kirjeen todenmukaisuutta, vaan että kyse on pikemminkin siitä, että nimittävän viranomaisen on tarkastettava, että tilapäisen siirron päättämistä koskevaa menettelyä on noudatettu. Lisäksi nimittävän viranomaisen on kiinnitettävä kyseisen yksikön huomio siihen, että tilapäisen siirron päättämisen on perustuttava perusteltuun päätökseen.

22. Reynoldsin mielestä oikeuskäytännöllä, johon parlamentti vetoaa, ei ole merkitystä esillä olevaa tilannetta arvioitaessa, koska se koskee täysin toisenlaisia tilanteita. Tämä koskee ensinnäkin irtisanomista poliittisista syistä koskevaa oikeuskäytäntöä, koska esillä olevassa asiassa nimittävän viranomaisen päätöksessä tai EDD-ryhmän puheenjohtajan kirjeessä ei ole esitetty mitään tällaisia syitä. Samoin on yksikön moitteetonta toimintaa koskevan oikeuskäytännön osalta, sillä myöskään tällaisia seikkoja ei mainita riidanalaisessa

3 — Asia T-123/95, tuomio 14.7.1997 (Kok. H. 1997, s. I-A-245 ja s. II-697, 73 kohta).

4 — Yhteisöjen tuomioistuimen asia 25/68, Schertzer v. parlamentti, tuomio 18.10.1977 (Kok. 1977, s. 1729) ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asia T-45/90, Speybrouck v. parlamentti, tuomio 28.1.1992 (Kok. 1992, s. II-33).

5 — Edellä alaviitteessä 4 mainittu asia Speybrouck v. parlamentti, tuomion 94 ja 95 kohta.

päätöksessä. Lisäksi Reynolds katsoo, että oikeuskäytäntö, jonka mukaan poliittisella ryhmällä on oikeus irtisanoa sopimus yksipuolisesti asiaa perustelematta (Schertzer ja Speybrouck) samoin kuin asiassa B vastaan parlamentti annettu tuomio ovat perusoikeuksien vastaisia. Hän pyytää yhteisöjen tuomioistuinta tarkastelemaan näitä asioita uudelleen Euroopan unionin perustana olevien oikeusperiaatteiden valossa eli ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamisesta tehdyn Euroopan yleissopimuksen ja Euroopan unionin perusoikeusasiakirjan kannalta.

Kahden ensimmäisen perusteen arviointi

23. Huomautan ensinnäkin, että kysymys nimittävän viranomaisen toimivallan laajuudesta on esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle sen arvioimiseksi, onko ollut mahdollista todeta, että nimittävällä viranomaisella olisi ollut velvollisuus kuulla Reynoldsia ennen hänen tilapäisen siirtonsa päättämistä koskevan päätöksen tekemistä. Mikäli kyseessä olisi sidottu toimivalta, Reynoldsilla ei tähänastisen oikeuskäytännön perusteella olisi etua sen toteamisesta, että olennaista menettelymääräystä oli rikottu, kun nimittävä viranomainen ei ollut kuullut häntä asiassa. Juuri tämän vuoksi parlamentti on pitänyt vastausta tähän kysymykseen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättelyn kulmakivenä.

24. Parlamentti moittii tältä osin valituksenalaista tuomiota etenkin siksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sen mukaan tähänastiseen oikeuskäytäntöön viittaamatta ja ilman tarkempia perusteluja olettanut, että nimittävällä viranomaisella on toimivalta, jota valituksenalaisen tuomion 114 kohdassa kuvataan seuraavasti: "harkintavaltaa, vaikkakin rajallista, mutta ei olematonta, siltä osin kuin kyse oli mahdollisuudesta päättää kantajan siirto sille alun perin määrättyä kestoa aikaisemmin". Valituksenalaisen tuomion 81 kohdassa kuvataan tarkemmin tämän harkintavallan laajuutta. Kun nimittävä viranomainen kohtaa esillä olevan asian kaltaisen pyynnön tilapäisen siirron päättämiseksi, sen on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan tarkastettava "puolueettomasti ja objektiivisesti", onko sille esitetty pyyntö "ilman epäilyksiä sen yksikön, johon virkamies on siirretty, tai sen henkilön, jota avustamaan hänet on siirretty, pätevä tahdonilmaus, ja etteivät pyynnön perustelut ole ilmeisen lainvastaisia". Mikäli nämä kaksi vähimmäisperustetta eivät täyty, nimittävä viranomainen ei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan voi tehdä tilapäisen siirron päättämistä koskevaa päätöstä.

25. Parlamentti väittää valituksessaan edelleen, että kyseessä on "merkittävä muutos", jonka täytäntöönpano olisi "erittäin ongelmallista". Se katsoo myös, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiosta seuraa, että nimittävälle viranomaiselle tulisi kyseisen poliittisen ryhmän valvontavalta, minkä seurauksena olisi tehtävän politisoituminen. Tällainen olisi myös parlamentin pääsihteerin tehtävän vastaista, sillä tämän on suoritettava tehtävänsä täysin puolueettomasti.

26. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 50 kohdassa todennut (ja tämä on vahvistettu tuomion 78 kohdassa), asianosaisten välillä on kiistatonta, että henkilösääntöjen 38 artiklan b kohdassa annetaan nimittävälle viranomaiselle toimivalta määrätä tilapäisen siirron kestosta ja myös mahdollisuus muuttaa päätettyä kestoa. Tilapäisen siirron keston lyhentäminen voi tulla kyseeseen, mikäli tilapäinen siirto ei selvästikään enää vastaa tarkoitustaan.

27. Viimeksi mainitun kysymyksen arviointi on nimittävän viranomaisen tehtävä, eikä sitä mitenkään voida pitää automaattitoimintona. Nimittävän viranomaisen on arvioitava tilapäisen siirron jatkamisesta saatavaa hyötyä yksikön edun kannalta. Tässä yhteydessä sen yksikön, johon virkamies on siirretty, tai sen henkilön, jota avustamaan hänet on siirretty, näkemys asiasta on tietenkin ratkaisevan tärkeä. Nimittävällä viranomaisella on aina oma vastuunsa toteuttaessaan toimenpiteitä, jotka vaikuttavat hänen alaisuudessaan toimivien virkamiesten oikeudelliseen asemaan. Nimittävän viranomaisen on kuitenkin jatkuvasti valvottava, että toimenpiteet toteutetaan yksikön edun mukaisesti. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 50 kohdassa, yksikön etu on henkilöstösääntöjen 37 artiklan ensimmäisen kohdan a alakohdassa säädetyn tilapäisen siirron olennainen osatekijä.

28. Tästä nimittävän viranomaisen vastuusta seuraa, että päätös tilapäisen siirron päättämisestä on tehtävä huolellisesti. Nimittävällä viranomaisella on tätä varten oltava käytössään riittävästi eri lähteistä saatuja tietoja, joiden avulla hän pystyy arvioimaan oikein eri osapuolten etuja. Hänen on vähintäänkin varmistuttava syistä, joiden vuoksi se yksikkö, johon virkamies on siirretty, tai se henkilö, jota avustamaan hänet on siirretty, haluaa päättää tilapäisen siirron aiemmin tai muuttaa sitä muulla tavalla. Näitä tietoja ovat myös ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vähimmäisedellytyksiksi nimittämät tiedot, kuten sen tarkastaminen, onko nimittävälle viranomaiselle esitetty pyyntö ilman epäilyksiä sen yksikön, johon virkamies on siirretty, tai sen henkilön, jota avustamaan hänet on siirretty, pätevä tahdonilmaus, ja etteivät pyynnön perustelut ole ilmeisen lainvastaisia.

29. Edellä kuvattu, nimittävän viranomaisen vastuusta henkilöstöstä sekä huolellisuusperiaatteesta seuraava velvollisuus on voimassa yleisesti, siitä riippumatta, noudatetaanko tätä velvollisuutta esillä olevassa asiassa. Sen sijaan merkitystä on sillä, että vaikka tilapäisesti siirrettyä virkamiestä koskeva tietty ratkaisu tietyssä ongelmatilanteessa olisi väistämätön, nimittävän viranomaisen on muodostettava asiasta oma käsityksensä, ja hänellä on näin ollen välttämättä myös tietty harkintavalta.

30. Parlamentti esittää todisteena harkintavallan puuttumisesta esillä olevan asian kaltaisessa tapauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ja yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön, joka koskee tilanteita, joissa poliittinen ryhmä päättää tilapäisen virkamiehen työsuhteen. [6] Oikeuskäytännön mukaan vain sillä poliittisella ryhmällä, johon virkamies on

6 — Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 19 kohta.

siirretty tilapäisesti, on oikeus vahvistaa luottamuksen jatkumisen kannalta tarpeelliset olosuhteet, poliittinen ryhmä voi päättää irtisanoa yksipuolisesti työsopimuksen, eikä sen tarvitse perustella päätöstään; myös irtisanominen poliittisista syistä on sallittua.

31. Tällä oikeuskäytännöllä ei mielestäni kuitenkaan ole merkitystä esillä olevaan oikeuskysymykseen vastaamisen kannalta. Valituksenalainen tuomio koskee nimittäin nimittävän viranomaisen päätöstä päättää Reynoldsin tilapäinen siirto, ei EDD-ryhmän päätöstä. Nimittävän viranomaisen päätös perustuu toki EDD-ryhmän päätökseen lopettaa Reynoldsin työsuhde, mutta juridisesti jälkimmäinen päätös on erotettava edellisestä. Toisin kuin edellä on esitetty, siitä, että EDD-ryhmä esitetyn oikeuskäytännön perusteella pystyi yksipuolisesti päättämään Reynoldsin työsuhteen jatkamatta jättämisestä ja nimittävälle viranomaiselle osoitetusta pyynnöstä päättää Reynoldsin tilapäinen siirto, ei seuraa, että nimittävällä viranomaisella ei olisi ollut velvollisuutta arvioida asiaa itsenäisesti. Lyhyesti sanottuna mainittu oikeuskäytäntö ei vaikuta nimittävän viranomaisen harkintavaltaan.

32. En pidä perusteltuna myöskään parlamentin huolta siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiosta seuraisi tarve tehdä tutkimus ja että nimittävän viranomaisen arvion olisi korvattava sen poliittisen ryhmän, jota asia koskee, tekemä arvio, jolloin seurauksena olisi nimittävän viranomaisen roolin politisoituminen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvio koskee vain sitä, että nimittävän viranomaisen on "tarkastettava" ("vérifier"), onko pyynnöllä tilapäisen siirron lopettamisesta todella tämä tarkoitus. Kuten edellä totean, tämä velvollisuus johtuu nimittävän viranomaisen velvollisuudesta suhtautua huolellisesti hänen alaisuudessaan olevan virkamiehen asioihin.

33. Parlamentin esittämät perusteet, jotka koskevat riittämätöntä perustelua ja nimittävän viranomaisen toimivaltaa koskevan oikeuskäytännön huomiotta jättämistä, eivät edellä esitetty huomioon ottaen voi pitää paikkaansa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pystyi 50–52 kohdassa ja 78–82 kohdassa esittämiensä päätelmien perusteella oikeutetusti katsomaan, että nimittävällä viranomaisella on esillä olevan asian kaltaisissa olosuhteissa tietty harkintavalta ja että sen on käytettävä tuota harkintavaltaa tarkastaakseen, että tuomiossa mainitut vähimmäisedellytykset täyttyvät.

B *Nimittävän viranomaisen väitettyä harkintavaltaa koskevien perustelujen ristiriitaisuus*

34. Parlamentin mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 81 kohdassa esittämä kanta, jonka mukaan nimittävän viranomaisen on tarkastettava pyynnön perustana olevat syyt puolueettomasti ja objektiivisesti, on tuomion 106, 109 ja 114 kohdan vastainen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittaa tuomion 114 kohdassa

81 kohtaan ja katsoo, että nimittävällä viranomaisella oli Reynoldsin tilapäisen siirron päättämisestä päättäessään harkintavaltaa, "vaikkakin rajallista, mutta ei olematonta". Tuomion 114 kohta ei kuitenkaan koske 81 kohdassa mainittua harkintavaltaa vaan nimittävän viranomaisen velvollisuutta kuulla Reynoldsia ennen päätöksen tekemistä, jotta tämän kanta olisi mahdollista ottaa huomioon päätöstä tehtäessä. Myös tuomion 106 ja 109 kohta, jotka vahvistetaan 114 kohdassa, koskevat viimeksi mainittua velvollisuutta. Parlamentin mielestä on selvää, että ensimmäisen oikeusasteen valitusalaisen tuomion 106, 109 ja 114 kohdassa vaatima Reynoldsin kuuleminen ennen päätöksentekoa on täysin irrallinen 81 kohdassa tarkoitetusta harkintavallasta. Näin ollen se katsookin, että valituksenalaisen tuomion perustelut ovat tältä osin ristiriitaiset.

35. Reynolds kiistää valituksenalaisen tuomion perustelujen ristiriitaisuuden. Hän huomauttaa, että etukäteen tapahtunut kuuleminen olisi antanut nimittävälle viranomaiselle mahdollisuuden kuulla hänen versionsa tosiseikoista, jolloin päätöksen ei olisi tarvinnut perustua ainoastaan EDD-ryhmän puheenjohtajan kirjeeseen. Reynoldsin mukaan objektiivisuudesta seuraa juuri se, että kaikkien osapuolten kannat selvitetään tasapuolisesti.

Kolmannen perusteen arviointi

36. Parlamentti väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustelut, jotka koskevat nimittävän viranomaisen harkintavaltaa yhtäältä valituksenalaisen tuomion 81 kohdassa ja toisaalta valituksenalaisen tuomion 106, 109 ja 114 kohdassa, koskisivat nimittävän viranomaisen eri velvollisuuksia. Siinä missä 81 kohta koskee pyynnön todenmukaisuutta, 106, 109 ja 114 kohta taas koskevat velvollisuutta kuulla ennen päätöksen tekemistä sitä virkamiestä, jota asia koskee. Parlamentti päättelee tästä, että tuomion perustelut ovat keskenään ristiriitaisia.

37. En ole tästä samaa mieltä parlamentin kanssa. Kuten totesin kahta ensimmäistä perustetta käsitellessäni, nimittävän viranomaisen harkintavalta asioissa, joissa toteutetaan virkamiestä koskeva toimenpide kolmannen osapuolen pyynnöstä, perustuu nimittävän viranomaisen vastuuseen kyseisestä virkamiehestä. Nimittävän viranomaisen huolellisuusvelvollisuudesta seuraa erityisesti, että tämän on tarkastettava, että päätöksen perustana olevat tiedot ovat oikeat ja mahdollisimman täydelliset. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pystyi näin ollen yhtään oikeussääntöä rikkomatta katsomaan, että nimittävän viranomaisen on tarkastettava puolueettomasti ja objektiivisesti, onko sille esitetty pyyntö ilman epäilyksiä sen yksikön, johon virkamies on siirretty, tai sen henkilön, jota avustamaan hänet on siirretty, pätevä tahdonilmaus, ja etteivät pyynnön perustelut ole ilmeisen lainvastaisia. Ajatus, että nimittävä viranomainen voisi tapauksen olosuhteiden mukaan arvioida virkamiehen kannan kuulemisen tarpeellisuutta tai hyödyllisyyttä, ei ole tämän kannan vastainen. Kuten Reynolds huomauttaa, juuri myös virkamiehen kannan kuuleminen antaa nimittävälle viranomaiselle mahdollisuuden arvioida asiaa puolueettomasti.

38. Koska ensimmäisen oikeusasteen valituksenalaisen tuomion 81 kohdassa ja toisaalta 106, 109 ja 114 kohdassa esittämien perustelujen välillä ei ole ristiriitaa, parlamentin kolmatta perustetta ei myöskään voida hyväksyä.

C *Puolustautumisoikeuksia koskevan oikeuskäytännön huomiotta jättäminen*

39. Parlamentti toteaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa Gaspari vastaan parlamentti [7] esittämät perustelut muistuttavat paljolti asioissa Quijano vastaan komissio [8] ja F vastaan komissio [9] annettujen tuomioiden perusteluja, joissa esitetyillä, puolustautumisoikeutta koskevilla arvioilla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin osaltaan perustelee myös valituksenalaista tuomiota. Kahdessa ensiksi mainitussa asiassa annetuissa tuomioissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että virkamiehellä on oltava mahdollisuus tehokkaasti esittää kantansa lääkärintarkastuksen yhteydessä tehdyistä johtopäätöksistä ja riitauttaa niiden asianmukaisuus. Yhteisöjen tuomioistuin on kuitenkin kumonnut ensimmäisen oikeusasteen asiassa Gaspari antaman tuomion siltä osin kuin siinä on perusteluvelvollisuuden ja puolustautumisoikeuksien loukkaamisen vuoksi kumottu riidanalainen päätös. [10] Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on parlamentin mukaan jättänyt ottamatta huomioon yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön.

40. Parlamentti huomauttaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ja yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä painotetaan yleisesti sitä, että arvioitaessa puolustautumisoikeuksien rikkomista on otettava huomioon kunkin tilanteen olosuhteet ja että arviointi riippuu oleellisesti tekijöistä, joilla toimielin perustelee päätöstään. Tämän vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan puolustautumisoikeuden kunnioittaminen edellyttää, että "jokaiselle, jolle saatetaan määrätä seuraamus, annetaan mahdollisuus esittää hyvissä ajoin kantansa niistä tekijöistä, jotka komissio ottaa huomioon seuraamuksesta päättäessään". [11] Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo kuitenkin valituksenalaisessa tuomiossa, että on olemassa velvollisuus kuulla asianosaista ennen päätöksen tekemistä vain siitä yksinkertaisesta syystä, että ehdotettu päätös on asianosaiselle vastainen, tutkimatta niitä seikkoja, jotka nimittävä viranomainen on ottanut huomioon päätöstä tehdessään.

41. Esillä olevassa asiassa on keskeisenä kysymyksenä se, olisiko nimittävän viranomaisen pitänyt kuulla Reynoldsia päätöksen perusteluista eli siitä, että EDD-ryhmän ja Reynoldsin välinen luottamus oli kärsinyt. Mikäli näin olisi, nimittävä viranomainen joutuisi parlamentin mukaan ottamaan kantaa EDD-ryhmän täysin subjektiiviseen päätökseen. Vakiintuneen oikeuskäytännön [12] mukaan nimittävä viranomainen ei kuitenkaan voi missään tapauksessa korvata omalla arvioinnillaan sitä arviointia, jonka EDD-ryhmän kaltainen poliittinen ryhmä on tehnyt, eikä nimittävällä viranomaisella parlamentin mukaan ollut velvollisuutta kuulla Reynoldsia asiassa.

7 — Asia T-36/96, tuomio 10.7.1997 (Kok. H. 1997, s. II-595).

8 — Asia T-169/95, tuomio 6.5.1997 (Kok. H. 1997, s. II-273).

9 — Asia T-211/98, tuomio 15.6.2000 (Kok. H. 2000, s. II-471).

10 — Asia C-316/97 P, parlamentti v. Gaspari, tuomio 19.11.1998 (Kok. 1998, s. I-7597).

11 — Asia C-135/92, Fiskano v. komissio, tuomio 29.6.1994 (Kok. 1994, s. I-2885, 40 kohta).

12 — Edellä alaviitteessä 3 mainittu asia B v. parlamentti.

42. Parlamentti väittää edelleen, että oikeuskäytännön perusteella on katsottava, että kun henkilöstösäännöistä puuttuu erityinen säännös, joka koskee kontradiktorista menettelyä, jonka mukaan nimittävän viranomaisen olisi kuultava jokaista virkamiestä ennen häneen kohdistuvan toimenpiteen toteuttamista, hallinnolla ei periaatteessa voi olla tällaista velvollisuutta. Henkilöstösääntöjen 90 artiklassa säädetyn valitusmenettelyn on katsottava suojaavan riittävällä tavalla virkamiehen perusteltua intressiä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo kuitenkin valituksenalaisen tuomion 94 kohdassa, että se tosiseikka, että henkilöstösääntöjen 90 artiklassa on säädetty kannetta edeltävästä valitusmenettelystä, ei riitä sinänsä poistamaan nimittävän viranomaisen velvollisuutta kuulla virkamiestä, jota asia koskee, ennen hänelle vastaisen päätöksen tekemistä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tunnustaa kyllä, että juuri tämän menettelyn mukaisesti virkamies voi toteuttaa intressinsä hallinnossa, mutta tämä mahdollisuus on olemassa vasta riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen. Tämän jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että "puolustautumisoikeuksien kunnioittamista koskevan periaatteen mukaisesti on kuitenkin välttämätöntä, että henkilöä, jota asia koskee, kuullaan ennen hänelle vastaisen päätöksen tekemistä". Tämä joustamaton lähestymistapa ulottuu parlamentin mukaan pidemmälle kuin mitä oikeuskäytäntö edellyttää. Se katsookin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt huomiotta henkilöstösääntöjen 90 artiklassa säädettyjä puolustautumisoikeuksia koskevan oikeuskäytännön.

43. Parlamentti moittii valituksenalaista tuomiota seuraavaksi siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että pelkästään siitä syystä, että nimittävällä viranomaisella oli harkintavaltaa, vaikkakin rajallista, mutta ei olematonta, ei periaatteessa voida olettaa, että olisi mahdollista kokonaan sulkea pois sitä, että kantajan kuulemisella ennakolta olisi voinut olla erityinen vaikutus riidanalaisen päätöksen sisältöön. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei kuitenkaan, kuten vakiintuneessa oikeuskäytännössä edellytetään, tutkinut käytettävissä olevia todisteita sen selvittämiseksi, olisiko tällaisella Reynoldsin kanssa käydyllä keskustelulla ollut erityinen eikä ainoastaan hypoteettinen vaikutus tapauksen erityisissä olosuhteissa. Parlamentti katsoo, että kun otetaan huomioon Reynoldsin tilapäiseen siirtoon liittyvät jännitteet, EDD-ryhmän epäonnistuneet yritykset sovintoratkaisun löytämiseksi sekä Reynoldsin vastine niihin 1.7.2000 päivätyllä muistiolla, on ilmeistä, että ennakolta kuuleminen ei olisi voinut vaikuttaa riidanalaiseen päätökseen mitenkään erityisesti.

44. Reynolds huomauttaa vastineessaan, että vaikka yhteisöjen tuomioistuin on kumonnut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa Gaspari antaman tuomion, sillä ei ole merkitystä nyt esillä olevan asian kannalta, koska kyseisen tapauksen tosiseikat ja oikeuskysymykset eivät ole mitenkään verrattavissa nyt esillä olevaan asiaan. Toisin kuin nyt esillä oleva asia, tapaus Gaspari ei koskenut sen virkamiehen ennalta kuulemista, jota asia koskee, ennen hänelle vastaisen päätöksen tekemistä.

45. Mitä tulee väitettyyn oikeuskäytännön huomiotta jättämiseen, Reynolds toteaa, että parlamentin väitteet eivät ole kovin vakuuttavia, koska ne perustuvat tosiseikkojen virheelliseen esittämiseen (Reynolds

on huomauttanut tästä myös parlamentin puhemiehelle kahdella kirjeellä, jotka on päivätty 23.1.2002 ja 5.2.2002) sekä valituksenalaista tuomiota koskeviin lainaus- tai tulkintavirheisiin. Reynolds kiistää lisäksi parlamentin väitteen siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei olisi perustellut oikeuskäytännön avulla näkemystään, jonka mukaan asianosaista on kuultava etukäteen. Hän viittaa tältä osin valituksenalaisen tuomion 91 kohtaan.

46. Reynolds kiistää samoin parlamentin väitteen, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi katsonut, että ei "periaatteessa" voida olettaa, että olisi mahdollista kokonaan sulkea pois sitä, että kantajan kuulemisella ennakolta olisi voinut olla erityinen vaikutus riidanalaisen päätöksen sisältöön. Valituksenalaisen tuomion 114 kohdasta käy ilmi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut tämän vaikutuksen olevan "erityinen" eikä näin ollen vain periaatteellinen. Reynolds kiistää edelleen väitteen, että EDD-ryhmä olisi pyrkinyt sovintoratkaisuun, kuten parlamentti väittää tapahtuneen.

47. Reynolds perustelee väitteitään lopuksi vielä vetoamalla Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan ensimmäiseen luetelmakohtaan, jonka mukaan jokaisella on oikeus tulla kuulluksi ennen kuin häntä vastaan ryhdytään yksittäiseen toimenpiteeseen, joka vaikuttaisi häneen epäedullisesti.

48. Parlamentti vaatii vastauksessaan tämän ratkaisuehdotuksen 45 kohdassa mainittujen kahden kirjeen, jotka Reynolds on lähettänyt parlamentin puhemiehelle, poistamista asiakirja-aineistosta, koska kirjeet on laadittu valituksenalaisen tuomion antamisen jälkeen. Näin ollen niillä ei voi olla merkitystä tämän valituksen käsittelyn kannalta. Lisäksi ne voivat aiheuttaa haittaa kolmansille osapuolille, joita tämä kiista ei koske ja jotka eivät pysty puolustautumaan.

49. Reynolds täsmentää vastauksessaan tuoneensa kirjeet oikeudenkäyntimenettelyn osaksi, jotta yhteisöjen tuomioistuimella olisi paremmat mahdollisuudet käsittää, millä perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki ratkaisunsa alkuperäisessä kiistassa.

Neljännen perusteen arviointi

50. Neljännen perusteen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt huomiotta puolustautumisoikeuksia koskevan oikeuskäytännön katsoessaan, että nimittävän viranomaisen olisi pitänyt kuulla Reynoldsia ennen tämän tilapäisen siirron päättämistä koskevan päätöksen tekemistä.

51. Parlamentti huomauttaa ensinnäkin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellut valituksenalaisen tuomion tätä kohtaa myös asioissa Quijano vastaan komissio ja F vastaan komissio [13] annetuilla tuomioilla ottamatta huomioon sitä tosiseikkaa, että yhteisöjen tuomioistuin

13 — Edellä alaviitteissä 8 ja 9 mainitut asiat.

kumosi 19.11.1998 asiassa Gaspari [14] antamassaan tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen samassa asiassa antaman tuomion, [15] jossa noudatettiin ensiksi mainittujen tuomioiden kanssa vastaavanlaista päättelyä.

52. Olen Reynoldsin kanssa samaa mieltä siitä, että tätä väitettä ei voida hyväksyä. Asiat Quijano ja Gaspari koskivat tilannetta, jossa lääkärin lääkärintarkastuksessa laatimat todistukset piti ilmoittaa sille, jota asia koskee, ennen hänelle vastaisen päätöksen tekemistä sekä kysymystä siitä, oliko vaatimusta noudatettu kyseisissä tapauksissa. Asia F vastaan komissio koski virantoimituksesta pidättämistä virkamiehen epärehellisen toiminnan vuoksi. Näitä tilanteita ei ole mahdollista verrata tilanteeseen, jossa virkamiehen tilapäinen siirto parlamentin poliittiseen ryhmään päätetään ja jossa hän haluaa tulla kuulluksi ennen kuin nimittävä viranomainen ryhtyy jatkotoimenpiteisiin. Lisäksi on otettava huomioon, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on pelkästään maininnut oman oikeuskäytäntönsä sen periaatteen perusteluna, jonka mukaan puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen missä tahansa menettelyssä, jota käydään tiettyä henkilöä vastaan ja joka on omiaan päättymään tälle vastaiseen päätökseen, on yhteisön oikeuden perustavanlaatuinen periaate, jota on noudatettava myös silloin, kun kyseistä menettelyä koskevassa säännöstössä ei ole nimenomaista säännöstä tätä varten. Näin ollen ei ole mahdollista väittää, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntö on jätetty ottamatta huomioon vain siitä syystä, että verrattavissa olevassa asiassa, jonka tosiseikat olivat kyseiselle tapaukselle erityiset, annettu tuomio on kumottu.

53. Parlamentti moittii seuraavaksi sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perustelee kantaansa siitä, että nimittävä viranomainen ei ole ottanut huomioon puolustautumisoikeuksia, ainoastaan sillä, että päätöstä Reynoldsin tilapäisen siirron päättämisestä on pidettävä hänelle vastaisena, eikä se ole tarkemmin tutkinut, mitä seikkoja nimittävä viranomainen on ottanut huomioon päätöstä tehdessään.

54. Tältä osin katson ensinnäkin tarpeelliseksi määrittää tarkemmin nimittävän viranomaisen tekemän päätöksen luonne. Samoin minusta on merkitystä sen toteamisella, että vaikka päätös oikeudellisesti on nimittävän viranomaisen täysin itsenäinen päätös, sitä ei voida tarkastella irrallaan niistä olosuhteista, joissa se on tehty. Nimittävän viranomaisen riidanalainen päätös noudatti nimittäin EDD-ryhmän päätöstä Reynoldsin tilapäisen kyseiseen ryhmään siirron päättämisestä. Nimittävän viranomaisen käytettävissä oli vain tuo päätös. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen tuomion 80 kohdassa, edellä mainittu päätös on ratkaiseva seikka siihen, että nimittävä viranomainen käytti toimivaltaansa esillä olevassa asiassa, vaikka nimittävällä viranomaisella olikin, kuten edellä on todettu, Reynoldsia kohtaan itsenäinen vastuunsa tarkastaa päätöksentekonsa tueksi, että EDD-ryhmän puheenjohtajan pyyntö vastasi todellisuudessa kyseisen ryhmän tahtoa.

55. Nimittävän viranomaisen päätös oli siis toisin sanoen sekä tilapäisen siirron alussa että lopussa EDD-ryhmän päätöksentekoa avustava ja siihen perustuva päätös. Sen jälkeen kun EDD-ryhmä oli ilmoittanut haluavansa ottaa Reynoldsin palve-

14 — Edellä alaviitteessä 10 mainittu asia.
15 — Edellä alaviitteessä 7 mainittu asia.

lukseen tietyksi ajanjaksoksi, nimittävä viranomainen teki sen mahdolliseksi henkilösääntöjen 38 artiklan a alakohtaan perustuvalla päätöksellä. Myös tilapäisen siirron päättäminen seurasi EDD-ryhmän puheenjohtajan pyyntöä. Syntyneessä tilanteessa, jossa tilapäisen siirron kannalta välttämätön keskinäinen luottamus oli menetetty, mikä nimittävän viranomaisen tosiaankin piti tarkastaa ennen jatkotoimenpiteitä, nimittävän viranomaisen tehtävänä oli ryhtyä kyseisen virkamiehen osalta toimenpiteisiin, joilla taattiin tämän tilapäistä siirtoa edeltävien tehtävien palaaminen ennalleen. Näin ollen päätöstä, jolla Reynolds palautettiin alkuperäiseen tehtäväänsä ja palkkaluokkaansa, on mielestäni pidettävä yksinkertaisena yksikön sisäistä järjestelyä koskevana toimenpiteenä.

56. Haluan kuitenkin samalla huomauttaa, että vaikka Reynoldsille on aiheutunut huomattavan paljon haittaa koko tapahtumaketjusta, haitta aiheutui kuitenkin ensisijaisesti EDD-ryhmän päätöksestä päättää työsuhde Reynoldsin kanssa, ei nimittävän viranomaisen tämän tilapäisen siirron päättämistä koskevasta päätöksestä, joka, kuten todettu, oli EDD-ryhmän päätöstä avustava ja siihen perustuva. Lisäksi on huomattava, että Reynoldsin tilapäisen siirron aikana hoitama tehtävä oli luonteeltaan selvästi poliittinen. Kuten yhteisöjen tuomioistuin on useasti todennut, tällaisiin tehtäviin liittyy erityisiä ominaispiirteitä ja tekijöitä, joista asianosaisten on oltava tietoisia ja joilla on merkitystä sekä palvelukseen otettaessa että irtisanottaessa. [16] Näin ollen Reynolds on pääsihteerin toimea hakiessaan ottanut riskin siitä, että hän keskinäisen luottamuksen hävitessä joutuu lopettamaan työnsä EDD-ryhmässä ja palaamaan alkuperäiseen tehtäväänsä.

57. Parlamentin esittämää väitettä puolustautumisoikeuksien kunnioittamisesta ja sitä koskevia perusteluja on tarkasteltava tätä taustaa vasten.

58. Jo ensi näkemältä on selvää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 42 ja 86 kohdassa esittämä toteamus, jonka mukaan se, että riidanalainen päätös oli Reynoldsille vastainen, oli ratkaisevaa todettaessa, että nimittävän viranomaisen olisi pitänyt kuulla häntä ennen hänen tilapäisen siirtonsa päättämistä koskevan päätöksen tekemistä. Kuten juuri edellä totean, tämä toteamus ei kuitenkaan ole oikea, ja riidanalainen päätös on luonteeltaan pikemminkin yksinkertainen yksikön sisäistä järjestelyä koskeva toimenpide, joka seuraa EDD-ryhmän sisäistä päätöksentekoa.

59. Nimittävän viranomaisen noudattama toimintatapa on lisäksi esillä olevan asian kaltaisessa tapauksessa suhteutettava hänen käytettävissään olevan harkintavallan laajuuteen. Tämän ratkaisuehdotuksen 27–29 kohdassa todetaan jo tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättelyn perusteella, että harkintavalta koskee niiden seikkojen tarkastamista, jotka nimittävä viranomainen ottaa huomioon päätöstä tehdessään. Tarkastuksen voi tehdä

16 — Edellä alaviitteessä 4 mainitut asiat Schertzer, tuomion 45 kohta ja Speybrouck, tuomion 94 kohta.

useilla tavoilla, esimerkiksi kuulemalla suoraan asianosaisia, kolmansien osapuolten avustuksella tai käyttämällä muista lähteistä saatuja tietoja. Nimittävän viranomaisen vastuulla on tässä vaiheessa tehdä kokoamiensa tietojen perusteella itsenäinen arvio päätöksen perustana olevista tosiseikoista.

60. Viittaan tässä yhteydessä asiassa Ojha annettuun tuomioon, jossa nimittävä viranomainen teki päätöksen siirrosta sen jälkeen, kun oli käynyt ilmi, että komission kolmannessa maassa olevan edustuston virkamiehen toiminta oli aiheuttanut jännitteitä. Yhteisöjen tuomioistuin katsoi asiassa antamassaan tuomiossa, että se on todennut useasti, että virkamiehen asemapaikka voidaan yksikön edun nimissä siirtää sisäisten, henkilösuhteissa ilmenneiden ongelmien vuoksi silloin, kun niistä aiheutuu yksikön moitteettomalle toiminnalle vahingollisia jännitteitä. Tällainen toimenpide voidaan tehdä jopa käsittelemättä kysymystä siitä, kuka näistä vaikeuksista on vastuussa. Koska myös tässä tapauksessa oli kyseessä tehtävä, jossa keskinäisellä luottamuksella on merkitystä, yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että "heti kun tätä luottamusta on horjutettu, tapahtuipa se mistä syystä tahansa, kyseinen virkamies ei voi enää hoitaa tehtäviään. Jotta häntä vastaan esitetyt moitteet eivät ulottuisi koskemaan koko kyseistä yksikköä, on hyvän hallintotavan mukaista, että toimielin siirtää kyseisen virkamiehen mahdollisimman nopeasti muualle". [17] Vaikka näiden tapausten tilanteet eivät ole täysin toisiinsa verrattavissa, asiassa Ojha ilmaistaan selvästi, miten nimittävän viranomaisen on toimittava yksikön edun mukaisesti silloin, kun on ilmennyt virkamiehen toimintaan liittyviä jännitteitä, ja näiden yhteisöjen tuomioistuimen päätelmien perusajatusta on sovellettava myös nyt esillä olevaan asiaan.

61. Henkilöstösääntöjen 90 artiklan mukaan henkilö, jota päätös koskee, voi valittaa siitä nimittävälle viranomaiselle. Parlamentti viittaa oikeuskäytäntöön, josta käy ilmi, että sen vuoksi, että henkilöstösäännöissä ei ole nimenomaista säännöstä menettelystä, jonka mukaisesti nimittävän viranomaisen olisi kuultava jokaista virkamiestä ennen häntä koskevan toimenpiteen hyväksymistä, tällaista velvollisuutta ei ole. Henkilöstösääntöjen 90 artiklassa säädettyjen takeiden on katsottava turvaavan periaatteessa riittävästi henkilön perustellut intressit. [18] Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo kuitenkin valituksenalaisen tuomion 94 kohdassa, että puolustautumisoikeuksien kunnioittamista koskevan periaatteen mukaisesti on välttämätöntä, että henkilöä, jota asia koskee, kuullaan ennen hänelle vastaisen päätöksen tekemistä. Kun otetaan huomioon arvioni riidanalaisen päätöksen laadusta (sisäistä järjestelyä koskeva toimenpide) sekä se, että tällaisia päätöksiä koskeva valitusmenettely tarjoaa riittävän suojan virkamiehelle, jolla on asiassa intressi, olen parlamentin kanssa samaa mieltä siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on 94 kohdan päätelmää tehdessään jättänyt huomiotta tätä asiaa koskevan oikeuskäytännön.

17 — Asia C-294/95 P, Ojha, tuomio 12.11.1996 (Kok. 1996, s. I-5863, 41–43 kohta).

18 — Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asia T-50/92, Fiorani v. parlamentti, tuomio 8.6.1993 (Kok. 1993, s. II-555, 36 kohta).

62. Huomautan vielä lisäksi, että myöskään Reynoldsin vetoamista Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklaan ei ole mahdollista hyväksyä. Ensinnäkin perusoikeuskirja ei tämänhetkisessä muodossaan ole oikeudellisesti sitova, vaan sen sisältämät oikeudet ovat kooste niistä oikeuksista, joita jo nykyään sovelletaan yhteisön oikeuden yleisinä periaatteina, ja kuten juuri edellä totesin, esillä olevassa asiassa ei myöskään ole kyseessä puolustautumisoikeuden loukkaaminen. Myöskään mainitun artiklan sanamuodon mukaan ei voi olla kyseessä puolustautumisoikeuden rikkominen, sillä Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklaa sovelletaan silloin, kun ryhdytään "yksittäiseen toimenpiteeseen, joka vaikuttaisi häneen epäedullisesti". Kuten olen esittänyt edellä 56 kohdassa ja esitän myös jäljempänä 69 ja 70 kohdassa, esillä olevassa asiassa ei ole kyse tällaisesta toimenpiteestä.

63. Koska olen nyt katsonut, että nimittävällä viranomaisella ei esillä olevassa asiassa ollut velvollisuutta kuulla Reynoldsia tai selvittää tämän näkemystä ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä, kysymyksillä, jotka koskevat kuulemista ja sitä, olisiko sillä voinut olla erityinen vaikutus lopulliseen päätökseen, ei enää ole merkitystä. Myöskään muita tältä osin esitettyjä perusteluja ei ole tarpeen käsitellä enempää.

64. Parlamentin esittämä väite, joka koskee puolustautumisoikeuksia koskevan oikeuskäytännön huomiotta jättämistä, on edellä esitetty huomioon ottaen perusteltu, ja siitä on näin ollen seurattava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion kumoaminen tältä osin.

D *Toimeen palaamisesta siirretyn virkamiehen taloudelliseen tilanteeseen aiheutuvien vaikutusten merkittävyyttä koskevien perustelujen riittämättömyys ja ristiriitaisuus*

65. Parlamentti väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 96 kohdassa jättänyt ottamatta huomioon asioihin Arning,[19] Fiorani[20] ja Ojha[21] perustuvat perustelut siksi, että kyseisten asioiden tilanteet olivat toisenlaiset kuin nyt esillä olevassa asiassa. Mainituissa asioissa riidanalaista toimea pidettiin yksinkertaisena, yksikön sisäistä järjestelyä koskevana toimenpiteenä, joka ei vaikuta virkamiehen palkkaluokkaan tai taloudelliseen tilanteeseen. Parlamentin mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättely johtaa virkamiesten tasa-arvoisen kohtelun kannalta epämiellyttävään tilanteeseen. Tässä lähestymistavassa velvoite kuulla virkamiestä ennen tilapäisen siirron päättämistä koskevan päätöksen tekemistä on riippuvainen ainoastaan siitä, oliko tällä tilapäisen siirron aikana sama palkkaluokka kuin alun perin. Parlamentti huomauttaa, että nimittävän viranomaisen päätös, jolla Reynolds palautettiin vanhaan tehtäväänsä ja alempaan palkkaluokkaan kuin missä hän oli ollut tilapäisen siirron aikana, johtuu väistämättä henkilöstösääntöjen 38 artiklan g alakohdasta. Parlamentin mukaan siitä, että nimittävä viranomainen noudattaa henkilöstösääntöjen velvoittavaa säännöstä, ei saa seurata vaihtelevaa käytäntöä puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen suhteen.

19 — Asia 125/80, Arning v. komissio, tuomio 29.10.1981 (Kok. 1981, s. 2539).

20 — Mainittu edellä alaviitteessä 18.

21 — Mainittu edellä alaviitteessä 17.

66. Parlamentti viittaa myös ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 116 kohdan toteamukseen, että henkilöstösääntöjen 38 artiklan g alakohta koskee ainoastaan yksikön edun mukaisesti tapahtuneen tilapäisen muihin tehtäviin siirron päättymisen vaikutuksia ja että sillä ei siten ole merkitystä sen määrittämiseen, olisiko käsiteltävänä olevassa asiassa kantajan kuulemisella ennakolta voinut olla erityinen vaikutus päätökseen, jolla hänen tilapäinen siirtonsa päätettiin. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sitä paitsi tunnustanut, että päätöstä tilapäisen siirron päättämisestä on itse asiassa tarkasteltava erillään päätöksestä, jolla virkamies palautetaan alkuperäiseen tehtäväänsä ja alempaan palkkaluokkaan. Parlamentin mukaan sitä, että Reynolds palaa päätöksen mukaan alkuperäiseen tehtäväänsä ja alempaan palkkaluokkaan kuin mikä hänellä oli tilapäisen siirron aikana, ei pitäisi ottaa huomioon arvioitaessa, onko nimittävällä viranomaisella velvollisuus kuulla häntä ennen päätöstä yksikön edun mukaisesti tapahtuvasta tilapäisen siirron päättämisestä.

67. Reynolds huomauttaa vastineessaan, että parlamentti pyrkii toistuvasti väistämään kysymyksen siitä, voiko oikeus tulla kuulluksi ennen henkilölle vastaisen päätöksen tekemistä vaihdella sen mukaan, mihin palkkaluokkaan asianosainen palaa. Hän väittää, että nimittävä viranomainen on näin toimiessaan loukannut hyvän hallinnon periaatetta.

Viidennen perusteen arviointi

68. Viittasin jo tämän ratkaisuehdotuksen 56 kohdassa siihen, että virkamiehen tilapäisen siirron poliittiseen ryhmään päättäminen on laadultaan poikkeuksellinen tilanne ja että näin ollen on kohtuullista odottaa, että virkamies, jota asia koskee, on tietoinen niistä poliittisista ominaispiirteistä ja tekijöistä, joilla on merkitystä sekä palvelukseen otettaessa että irtisanomisen yhteydessä. [22]

69. Siitä todellisuuden tajusta, jota Reynoldsin asemassa olevalla voi odottaa olevan, seuraa myös, että hän on ottanut huomioon sen mahdollisuuden, että jo laadultaan lyhytkestoisessa työsuhteessa työn jatkumisesta ei koskaan ole varmuutta. Myös tehtävästä maksettava korvaus heijastelee tätä tilannetta. Tästä seuraa, että kun henkilö siirretään tilapäisesti poliittisen ryhmän pääsihteerin tehtävään, hänen on jo etukäteen otettava huomioon, että tilapäinen siirto saatetaan päättää sovittua aiemminkin. Näin ollen hänen on otettava huomioon myös se, että henkilöstösääntöjen 38 artiklan g alakohdan mukaan tilapäisen siirron päättyessä virkamies palaa välittömästi hoitamaan aiemmin hoitamaansa virkaa.

70. Katsonkin tämän ratkaisuehdotuksen 55 kohdassa esittämäni kannan mukaisesti, että riidanalaista päätöstä on pidettävä yksinkertaisena sisäistä järjestelyä koskevana toimenpiteenä, vaikka siitä aiheutuukin asianosaiselle merkittävä taloudellinen haitta. Kuten olen todennut, taloudelliseen tilanteeseen aiheutuvat vaikutukset ovat

22 — Edellä alaviitteessä 4 mainitut asiat Schertzer, tuomion 45 kohta ja Speybrouck, tuomion 94 kohta.

olleet ennustettavissa ja riidanalaisen päätöksen arvioiminen toisella tavalla vain tämän seikan perusteella olisi virhe. Lisäksi tästä voisi seurata, kuten parlamentti oikeutetusti toteaa, myös tilapäisesti siirrettyjen virkamiesten epätasa-arvoista kohtelua sen mukaan, vastaako tilapäisen siirron aikana sovellettava palkkaluokka heidän alkuperäistä palkkaluokkaansa.

71. Edellä esitetyn perusteella pidänkin oikeutettuna parlamentin perustetta, joka koskee valituksenalaisen tuomion 96 kohdan riittämättömiä ja ristiriitaisia perusteita toimeen palaamisesta siirretyn virkamiehen taloudelliseen tilanteeseen aiheutuvien vaikutusten merkittävyyden osalta. Näin ollen valituksenalainen tuomio on kumottava myös tältä osin.

E *Vahingonkorvausvaatimus*

72. Parlamentti katsoo, että koska riidanalaista päätöstä tehtäessä ei ole toimittu mitenkään virheellisesti, ei ole myöskään mitään syytä todeta, että yhteisölle syntyisi esillä olevassa asiassa sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu. Näin ollen parlamentti vaatii yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion vahingonkorvausten myöntämisen osalta.

Arviointi

73. Koska nimittävä viranomainen ei ole toiminut virheellisesti tehdessään riidanalaisen päätöksen Reynoldsia kuulematta, parlamentin vastuulle Reynoldsille aiheutuneesta aineellisesta vahingosta ja henkisestä kärsimyksestä ei ole perusteita.

74. Valituksenalainen tuomio on näin ollen kumottava siltä osin kuin parlamentti on tuomiolauselman 2 ja 4 kohdassa velvoitettu maksamaan Reynoldsille vahingonkorvausta tälle aiheutuneesta aineellisesta vahingosta ja henkisestä kärsimyksestä.

VI Vastavalituksen perusteet

75. Reynolds vaatii yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion osittain Reynoldsille aiheutuneen henkisen kärsimyksen arvioinnin osalta perustelujen riittämättömyyden ja ristiriitaisuuden sekä tosiseikkojen virheellisen tulkinnan vuoksi. Hän huomauttaa, että asiassa De Nil ja Impens[23] annetun tuomion mukaan yhteisöjen tuomioistuimella on oikeus tarkastaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiossa on esitetty riittävän selvästi

23 — Asia C-259/96 P, neuvosto v. De Nil ja Impens, tuomio 14.5.1998 (Kok. 1998, s. I-2915).

seikat, joiden perusteella vahingonkorvauksesta päätetään. Nämä seikat eivät kuitenkaan käy ilmi tuomiosta, jonka 154 kohdassa mainitaan vain, että "riidanalaisen päätöksen tekeminen ei ole voinut muuta kuin lisätä sitä henkistä kärsimystä, joka kantajalle oli jo aiheutunut" ja että "sen seikan, että hänet siirrettiin takaisin entiseen virkaansa, taannehtivin vaikutuksin ja niin, että nimittävä viranomainen ei edes kuullut häntä ennakolta, on täytynyt vaikuttaa kantajan arvokkuuteen ja itsetuntoon". Näin ollen Reynolds vaatii yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion siltä osin kuin se ei ole myöntänyt hänelle riittävää korvausta henkisestä kärsimyksestä, ja esittämään kantansa kantajan ensimmäisessä oikeusasteessa esittämään vaatimukseen tämän kärsimyksen korvaamisen oikeutuksesta.

76. Parlamentti katsoo, että asiassa Nil ja Impens annettu tuomio ei anna minkäänlaista perustaa Reynoldsin vastavalitukselle. Kyseinen tuomio koski ainoastaan sitä valvontaa, jota yhteisöjen tuomioistuin harjoittaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perusteluihin niiden edellytysten osalta, jotka on otettava huomioon aineellisen vahingon suuruutta vahvistettaessa, ei niiden edellytysten osalta, joita käytetään henkisestä kärsimyksestä maksettavien korvausten suuruutta vahvistettaessa. Parlamentin mukaan on ilmiselvää, ettei ole mitään syytä tarkentaa edellytyksiä, joiden perusteella vahingonkorvaukseksi on määrätty vain yksi euro. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämät perustelut ovat selvästikin antaneet yhteisöjen tuomioistuimelle mahdollisuuden harjoittaa oikeudellista valvontaa esillä olevan asian henkisten kärsimysten arvioinnin osalta.

77. Parlamentti huomauttaa, että yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklan mukaan, poiketen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdasta, yhteisöjen tuomioistuin voi määrätä oikeudenkäyntikulut, jotka ovat aiheutuneet jonkin toimielimen virkamiesten tai muuhun henkilöstöön kuuluvien tekemistä valituksista, jaettaviksi asianosaisten kesken, jos se on kohtuullista, parlamentti vaatii yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan esillä olevassa asiassa, että tätä määräystä ei ole syytä soveltaa. Parlamentin mukaan Reynoldsin vastavalituksensa tueksi esittämästä oikeuskäytännöstä käy ilmi, että tämän esittämät perusteet ovat ilmeisen perusteettomia. Näin ollen parlamentti katsoo, että Reynolds on velvoitettava korvaamaan vastavalituksesta aiheutuvat oikeudenkäyntikulut. [24]

78. Reynolds vaatii sen sijaan, että mikäli hänen vastavalitustaan ei hyväksytä ja huomioon ottaen perustelut, jotka osoittavat hänen vastavalituksensa tueksi esittämien perustelujen perusteltavuuden, että yhteisöjen tuomioistuin soveltaa työjärjestyksen 122 artiklaa ja jakaa oikeudenkäyntikulut asianosaisten kesken siltä osin kuin se on kohtuullista.

24 — Parlamentti viittaa esimerkinomaisesti asiassa C-62/01 P, Campogrande, 23.4.2002 annettuun tuomioon (ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

Arviointi

79. Reynolds pyrkii vastavalituksellaan kumoamaan valituksenalaisen tuomion siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellut riittämättömästi Reynoldsille aiheutuneen henkisen kärsimyksen korvaamista koskevan vaatimuksen hylkäämisen. Lisäksi hän vaatii yhteisöjen tuomioistuinta vahvistamaan korvaussumman sen mukaan, mihin hän katsoo olevansa oikeutettu.

80. Katsoin edellä 64 ja 71 kohdassa, että parlamentin esittämät neljäs ja viides peruste ovat perusteltuja. Lisäksi katsoin 73 kohdassa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut virheellisesti, että nimittävä viranomainen olisi toiminut virheellisesti, koska hän ei kuullut Reynoldsia ennen tämän tilapäisen siirron EDD-ryhmään päättämistä koskevan päätöksen tekemistä, mistä syystä Reynoldsilla oli oikeus vahingonkorvaukseen. Näin ollen valituksenalainen tuomio on kumottava. Tästä seuraa myös, että Reynoldsin tekemä vastavalitus, jossa vaaditaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen Reynoldsille aiheutuneiden henkisten kärsimysten korvaamista koskeman arvion kumoamista, on hylättävä perusteettomana.

VII Oikeudenkäyntikulut

81. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklan mukaan, luettuna yhdessä sen 70 artiklan kanssa, yhteisöjen toimielimet vastaavat henkilöstöasiassa tekemästään valituksesta aiheutuvista omista oikeudenkäyntikuluistaan. Koska parlamentin tekemä valitus tässä tapauksessa johtaa valituksenalaisen tuomion kumoamiseen, asianosaisten on vastattava valituksesta aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan.

82. Reynoldsin tekemän vastavalituksen osalta parlamentti on viitannut yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklassa määrättyyn mahdollisuuteen, jonka mukaan poiketen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdasta yhteisöjen tuomioistuin voi määrätä oikeudenkäyntikulut, jotka ovat aiheutuneet jonkin toimielimen virkamiesten tai muuhun henkilöstöön kuuluvien tekemistä valituksista, jaettaviksi asianosaisten kesken, jos se on kohtuullista. Parlamentti vaatii kuitenkin, että yhteisöjen tuomioistuin ei soveltaisi tätä määräystä, vaan Reynolds velvoitettaisiin maksamaan kaikki vastavalituksestaan aiheutuvat oikeudenkäyntikulut, koska hänen esittämänsä perusteet eivät tässä tapauksessa ilmeisestikään ole perusteltuja. Koska katson, että parlamentin tekemän valituksen perusteltavuuden vuoksi Reynoldsin tekemä vastavalitus on käynyt aiheettomaksi eikä ole tarpeen tutkia, onko se perusteltu, en näe syytä poiketa pääsäännöstä, jonka mukaan toimielimen on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan henkilöstöasioihin liittyvissä riidoissa. Näin ollen asianosaisten on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan myös vastavalituksen osalta.

VIII Ratkaisuehdotus

83. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

a) kumoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-237/00, Reynolds vastaan parlamentti, 23.1.2002 annetun tuomion

— siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että nimittävän viranomaisen olisi pitänyt kuulla Reynoldsia ennen tämän tilapäisen siirron päättämistä ja

— siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on velvoittanut parlamentin suorittamaan korvausta Reynoldsille aiheutuneesta aineellisesta vahingosta ja henkisestä kärsimyksestä

b) toteaa, että Reynoldsilla ei ole oikeutta korvaukseen hänelle aiheutuneesta aineellisesta vahingosta ja henkisestä kärsimyksestä

c) hylkää Reynoldsin tekemän vastavalituksen

d) velvoittaa asianosaiset vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä pääasian että vastavalituksen osalta.